

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சு. புத். சஞ. ம.] துஆச்சு. ஞு. வைகாசி ம. உ. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, May 23, 1844. [Vol. IV. No. 10.

வீரமாமுனிவர் செய்த ஞானவுணர்ச்சி:

பத்தாமுணர்த்துதல்.

தேவ உபகாரங்களைக்கொண்டு தீர்க்கிற நடுக் கண்பிக்கின்றது.

சர்வேசுவரன் மனிதனைப் பூலோகமென்கிற பரதேசத்திலே அனுப்பின போது அவன் பிழைக்கிறதற்கு வேண்டிய சம்பத்துக்களைக் கொடுத்தார். அவன் இந்தப் பூலோகத்தை விட்டுத் திரும்புகிறபோது தாம் கொடுத்த உடைமைகளுக்குக் கவலைக் கணக்குக் கேட்கிறதண்டு. அது எப்படியென்றால், தனது நாசன்கையிலே கிழிந்து பொருளைக் கொடுத்து வியாபாரத்துக்கு அனுப்பின நாயன் தான் கொடுத்த பொருளைத் தான் சொன்னபடி செலவழித்ததோ? குறித்த சரக்குக்கொண்டதோ? மலிவாய் வாங்கினதோ? குறைச்சலாய் வாங்கினதோ? சரக்கு நல்ல சரக்கோ? களைச் சரக்கோ? அவ்வது விருதாலிலே அழித்ததோவென்று கணக்குக் கேட்கிறதண்டல்லவோ? அப்படியே சர்வேசுவரன் மனிதனுக்குக்கொடுத்த சம்பத்தாகிய நம்முடைய உபகார நன்மைகளுக்கு நன்றியறிந்து நடந்ததோ? நன்றியறியாமற் புண்ணியத்தை விட்டுப் பாவத்தைச் செய்ததோவென்றிப்படிக்கணக்குக் கேட்கிறதண்டு. ஆனதினால் அவ்வவன் பெற்ற உபகாரங்களுக்குக் கணக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அதை விசாரித்துப் பார்க்கக் கடவன்.

முதலாவது; உண்ணப்படைத்த உபகாரத்தை விசாரித்துப் பார்க்க. உண்ணப் படைக்க முன்னம் ரீயேது! ஒரு பொருளும்ல்ல. ஒருவரால்தான் உண்கப்பட்டதற்கு மனம்பண்ணப்பட்டதுமாகிய பொருளல்லாமலிருந்தாய். அப்படியிருக்க உலகத்திலே உண்ணச் சிறந்த பொருளாக்கினது என்மையல்லவோ? இதுவும்ல்லாமற் பொருள்களுக்குள்ளே கலம்மண் காற்று தண்ணீர் முதலிய உயிரில் வாத பொருள்கள் போலப் படையாமற் சீவனுள்ள வஸ்துவாய் பட்டடைத்துப் பெரிய நன்மையல்லவோ? ஆனால் அந்தச் சீவனில் வாத பொருள்கள் காட்டிய நம்பிக்கை நீ கண்பிக்கவல்லியே. காற்றுங் கடலும் அவா சொற் கீழமைந்து அவருக்குப் புகழ்ச்சி கொடுத்தது. கலனும் மண்ணும் அவர் பாடுபட்ட துக்கத்தினாலே அதிர்ந்து தயை காண்பித்தது. உன்னுடைய வண்ணெஞ்சு எந்தக் காரியத்திலுமிளகவல்லி. இதுவும் போகச் சீவனுள்ள பொருள்களுக்குள்ளே விருட்சத்துக்குப் பஞ்சேந்திரியத்தோற்றமில்லாமலும் மிருகத்துக்குப் புத்தினு; எமில்லாமலும் மிருக உணக்கு இரத்திரியமும் ஞானமும் புத்தியுமும் ஆத்மமத்தைக்கொடுத்தவிடத்திலும் நீ அவைகளைப்போலியும் நடக்கவல்லி. விருட்சம் தண்ணீர் நாட்டினவனுக்குக் காய் உன் கொடுக்கும். மிருகம் தண்ணீர் வளர்த்தவனுக்கு வேலை செய்யும். நீ உண்ணப்படைத்த சர்வேசுவரனுக்குப் பாவமென்கிற விஷப் பழமல்லாதே வேறொரு நன்றியுள் செய்யவல்லி. எப்படிக்கணக்குக் கொடுக்கப்போகிறாய்? இரண்டாவது; உன் சரித்துக்குச் செய்த உபகாரத்தைப்பார்க்க. அப்பொழுது நிலவு நட்சத்திரங்கள் உனக்கு வெளிச்சங்கொடுக்கவும் பல தானிய விளைவுகள் அன்னங்கொடுக்கவும் ஊற்றறுக ள்பாணங்கொடுக்கவும் பொன் வெள்ளிப்பட்டு பட்டாவளி அலக்காரங்கொடுக்கவும் இப்படியே சகல பொருள்களும் உனக்கு தவியாயிருக்குமபடி படைத்துக்கொடுத்தவிடத்தும் நீ அந்த உபகாரத்துக்குப்பண்ணின நன்றியென்ன? வெளிச்சத்துக்காகக் கொடுத்த நட்சத்திரங்களாற் குறிச்சு! தீர்ப்பார்த்து அவகடம்பண்ணியும்! உண்பனவுக்குக் கொடுத்தவைகளாற் கொடியும் வெறியுமுண்டாக்கலும். அவங்காரத்துக்குக் கொடுத்தவைகளாற் பெருமையையும் உதாரத்தையும் காட்டலும். மூச்சுவிடுகிற கணக்கால் உண்ண இரட்சித்தவருக்கு ஏதான குறிகளைச் செய்தாயே, எப்படிக்கணக்குக் கொடுக்கப்போகிறாய்?

மூன்றாவது; உன் ஆத்மமத்துக்குச் செய்த உபகாரத்தைப்பார்க்க. எத்தனை போசோனா துலுக்கப் பத்திராச்சியங்களிலே பிறந்து உண்ணப் போல உண்மையான வேதனைகளும் சர்வேசுவரனையும் அறியாமற் பேய்க்கடிமையாயிருக்கிறார்கள். உனக்கு மெய்யான வேதமும் குறும் உபதேசமும் ஆத்மமத்துக்குவேண்டிய

சகல நன்மைகளும் கிடைக்கிறவிடத்திலே பிறக்க வளரப்பண்ணினதினால் வரும் நன்மை எத்தனையோ? ஆனால் நீ அந்த உபகாரத்தைப் பாராமல் தம்பிரான அறிந்தும் அறியாதவனாய் அஞ்ஞானிகளினுங் கோபம் நடந்தாய். அவர்கள் பசாசுக்குப் பயப்பட்டு ஒடுங்குவதபோலவும் அசற்குப் பூசை வைத்தியம் கோயிலாசாரங்களைச் செய்கிற பத்திமுத்தியோலவும் நீ சர்வேசுவரன ஆசரிக்கவும் அச்சப் பயபத்தியோடே நடக்கவல்லி. எப்படிக்கணக்குக் கொடுக்கப்போகிறாய்?

இந்தப் பொது உபகாரங்களைத் தவிர அவ்வவன் தனித்தனியே பெற்ற உபகாரங்களைப்பார்க்க. சிலர் குல மகிமையையும் சிலர் துறைத்தனத்தையும் சிலர் சரீர செளந்தரியத்தையும் சிலர் திரவிய மிகுதையையும் சிலர் கல்விக்கதிப்பையும் இப்படி இவைமுதலான உபகாரங்களைப் பெற்றதற்குக் காண்பித்த நன்றியென்ன? குல மகிமையாற் சர்வேசுவரனுடைய மகிமையைத் துதிக்கவேண்டியிருக்கையிலே தண்ணீர் தான் பாராட்டி மற்றவர்களை நிந்தித்தாய். துறைத்தனத்தாற் குடியானவர்களைக் காக்கவேண்டியிருக்கையிலே அறியாமாய்ப் பணத்தை அறவாக்கி நெருக்கி இல்லவர்களைக் கலைத்தாய். திரவியத்தினால் இல்லாதவர்களுடைய பகிதாக்குக்கும் திருவானத்துக்கும் எட்டிப்பாராமல் தன் வயிறு நிறைத்து நாய்க்கும் பூனைக்கும் குதிரைக்கும் கழுதைக்கும் கொடுத்தவாக்கும் வீணாக்கும் செலவழித்ததுமல்லாமல் மற்றதைப் புணைத்து வைத்தாய். சரீர சலியால் வெட்டுக்குத்துப் படைசண்டைக்குப்பெலத்தவனானதெனவே ஆத்மமத்துக்காகத் தெண்டிக்க ஒரு சமத்துங் காண்பிக்கவல்லி. கல்ல சாலதிரத்தால் அகங்காரமெப்பீர மிருகங்கள் சூத்திர நியாயங்களினாலே மற்றவர்களைக் கெடுத்ததல்லாதே அறியாதவர்களைப் பழப்பித்ததும் உல்ல வழியிலே வருத்துவித்ததல்லி. இப்படியே சர்வேசுவரன் உனக்கு ஆத்மம ரட்சைக்காகக் கொடுத்ததெல்லாம் விரித்தமாக்கினபோதே எப்படிக்கணக்குக் கொடுப்பாய்?

இதுவும்போக ஒருவனுக்குச் சம்பத்து உற்பத்திசெய்தசௌந்தரிய முதலிய பெருமை நன்மைகள் கொடாததும் உபகாரமாம். அது ஏதென்றால், அவற்றுள் உதார சுகம்பீரமாய்த் தேட்டுப் போகாரதபடிக்குப் பொறுதி தாழ்ச்சி எழிமையோடே இடேற்றவேண்டுமென்றுபண்ணினார். அப்படியே சவுலென்றவன் இடையையிருக்கையிலே பாவமில்லாமற் சிறு பின்னைகள் போலே நடந்து இராச மகிமையிலின பின் மகா தேவ துரோகியாய்ப்போகார். சாஹோமோனென்கிறவன் கல்வியடையமுன்னே சர்வேசுவரனுக்கேற்ற நேரும் நெறியுமுள்ளவனாயிருந்து கல்விவந்து செல்வ சம்பத்திலும் மிருகத்தின்பின் மோகத்தினாலே அழிந்திடுங்கெட்டுப்போனான். இப்படிப்பட்ட உபகாரங்களை அனேகம்பேர் அறியாமல் நன்றிகெட்டவர்களாய்ப்போகிறார்கள். அது எப்படியென்றால், ஒரு குடியானவன் இராசானியைக் கொல்லவந்த வீஷ்ணு சரீரத்தை அடித்து இராசானியை இடேற்றின விடத்தில் அந்த இராசானி அவனுடைய கலை தண்ணீர்க்குடத்தை உடைத்ததைக் கண்டு ஏனீந்த அவ நன்றி எனக்குச் செய்ததென்று முறைப்பட்டான். ஆயினும் அந்தக் குடத்துத் தண்ணீரைக் குடித்தவர்களெல்லாருள் தேத்துப்போனதைக் கண்டு தானும் அப்படிக்குடித்துச் செய்துப்போகாமல் அது உடைத்தது பெரிய என்மையென்றறிந்தான். அப்படியே சுகசம்பத்தால் அவ்வவனுக்குச் சம்பலிக்கும் பாவக் கேடுகளைச் சர்வேசுவரன் அறிந்து அவ்வவன் விலக்கி நன்மைகளைப் பின்னால் அறிவார்கள்.

இந்தப்படி சர்வேசுவரன் அவ்வவனுக்குச் செய்கிற உபகாரங்களின் கணக்கு இம்மாதிரிம் பெரியதென்றால் உனக்குத் தனித்தனியாகச் செய்த உபகாரங்கள் இன்னமெத்தனையோ? கைகால நாக்கு மூக்கில்லாமல் அனேகம்பேரிருக்க உனக்குக் குறையில்லாமற் சகல அங்க லட்சணத்தையும் கொடுத்தது உபகாரமல்லவோ? எத்தனைபெருக்கு ஒருபாவத்தைப் பெருமறும் ஆக்கினையிட உனக்குக் கணக்கில்லாத பாவங்களைப் பொறுத்து இன்னுந்தாபிக்கிறது உபகாரமல்லவோ? இதுல்லாமலும் ஒவ்வொரு நாளைக்கு வருகிற விக்கினம் அபத்தம் சாபு நோவு தீது துன்பம் எத்த

னை? அவைகளெல்லாத்துக்கும் உன்னைத் தப்பிவித்துக்காக்கிறது உபகாரமல்லவோ? இந்த உபகாரமெல்லாம் ஆராலே எண்ணலாம். ஆராலே மட்டுக்கட்டலாம். இவையெல்லாம் நீ விசாரியாமற்றிரிகிறபோதே உன்னுடைய நடுவுநீர்வையும் எம்மாத்திரவக் கடினமென்று நீதான் நியாயஞ் சொல்ல ஒரு சம்பலித்த காரணத்தைச் சொல்லுகிறீர்கள்.

ஒரு இராசா வேட்டைக்குப்போனவிடத்திலே அடிபறிகாரர் ஒரு அமுளுள் ஸ்திரியைப் பிடித்து அடித்துக் குத்தி ஆபரணங்களுக்கும் பறித்து அவள்கிடங்கிலே போடக்கொண்டுபோகிறதைக் கண்டான். அதைக் கண்டாங்கி அவளை விடச்சொன்னவிடத்திலே விடமாட்டாததினால் அவர்களுடனே பொருது தானும் குத்துண்டு கள்ளர் கையில் இருந்தவனை மீட்டுப் பரிகாரம்பண்ணுவதற்கானது. இதல்லாமற் சரிசரத் தேயுந்தனையும் பல இராச ஒளவந்தங்களையும் அயிர்த்தங்களையும் கொடுத்திச் சொல்லிச் சுகமானதினை பின் வேண்டிய ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரித்துத் தன் முன்னாகக் கொண்டு வர அழைத்து அவளைக் கல்யாணம்பண்ணிச் சந்தோஷமானான். அப்படியே முடி சூட்டிச் சிக்காசனத்திலேயிருந்த இராச்சியத்துக்குறித்தானியாக்கிக் குடியானவர்களைப் பரிசாரகராகக் கொடுத்தும் ன்றித் தானும் வேலைசெய்துவருவான். இப்படிப்பட்ட நன்மைகளைப் பூலோகத்திலே கண்டத்சயப்பட்டாதவனுண்டோ? ஆனால் அதற்குப்பின் சம்பலித்ததைக் கேள். கொள்ளாட்போக அவனொரு பாப்புபுருஷனைச் சேர்ந்தான். அதை இராசா அறிந்து எப்படித் தள்ளிப்போடுவேனோவென்றலோசித்துப் புறம்பே வைத்தான். மறுபடியும் ஒரு பயலோடே நடந்தான். அது பொறுக்கப்பட்டாத துரோகமாயிருந்தும் எப்படிக்கொல்லுகிறதென்று சலித்து உலகத்திலே பிறவாமற் புத்திசொல்லி அடக்கினவிடத்திலே மறுபடியும் வெட்கக் கெட்டுப் பரஸ்திரியானான். இப்படிப்பட்ட துரோகியானவளுக்கு என்ன ஆக்கினைபண்ணியுமுடியுமோ? நெருப்பிலே தண்ணீரிலே அமிழ்த்தி நூற்போதுமோ? வெட்டித் துண்டாக்கினால் போதுமோ? போதாது என்று நீதான் சொல்லுவாய். ஆனால் அப்படிப்பட்ட காரணம் எந்தத் தேசத்திலே எந்தப் பட்டினத்தில் நடந்ததோவென்றறியவேண்டுமானால் அது சொன்னால் அதிகமாய் அதிகசயப்படுவாய். அதேதென்றால் வேறொரு இராச்சியத்திலும் யுட்டணத்திலுமல்ல. நீ இருந்த ஊரிலேதான் சம்பலித்தது. எவ்விடத்திலேயோவென்றால் உன் வீட்டிலேதான் மெய்யாய் நடந்ததுபார். நீ பூலோகத்திலே வந்தபோது பிறந்தகோலமல்லாதே வேறொரு அலங்காரமுண்டோ? வஸ்திரமுண்டோ? பசாசென்கிற கள்ளர் சகலத்தையும் பறித்து ஆத்துமத்திலே பாவக்குத்துக்கள் குத்தி உன்னை நரகக் கிடங்கிலே போடக்கொண்டுபோகிறவிடத்திலே ஆத்தும வேட்டைக்கு வந்த பரலோக ராசாவான யேசுநாதர் உன்னைக் கண்டு பாடுபட்டுப் பசாசுக்கள் கையில் இருந்தெடுத்து நூனவுச்சாரணமென்கின்ற ஒளவந்தத்தைத் தந்து சற்றிரசாதமென்கிற அயிர்த்தத்தை யூட்டிப் பலப்படுத்தின பின் அநேகம் வரப்பிரசாதங்களால் வங்கரித்து மோட்ச இராச்சியத்துக்குறித்தானியாக்கினார். இதல்லாமற் பொழுது நிலவு நட்சத்திரங்களும் தேவதூதர்களும் மற்றமுண்டான உலகப் பொருள்களும் உன்பணிவிடைகளுக்காகக்கொடுத்ததுபோதாமற்றனும் பணிவிடை செய்தாரே. அதற்கு நீ செய்தனன்றி என்ன? அவருடைய தேசத்தை மறுத்துப் பசாசுடனே ஒருமனதாய்ச் சதிபண்ணி ஒரு பாவம் இரண்டு பாவம் பொறுத்தவிடத்துக் கௌமற் பரஸ்திரிபோல வெட்கவெட்டவனாய் உலகத்துக்குப் பிரசித்தனான பாவக்கள்ளனாய். இப்படிப்பட்ட துரோகத்துக்கு என்ன தீர்வையிடவேண்டும்? என்ன ஆக்கினைபண்ணவேண்டும்? நீதான் சொல்லக்கடவாய். அவளுக்குச் செய்யவேண்டிய ஆக்கினையிலும் நூறுபங்கதிகம் உனக்குச் செய்தாலும் போதுமோ? போதாதே. ஐயோ பாவீ! ஏனிப்படி நன்றிகெட்டவனாய்க் கண்ணில்லாத குருடனைப் போலத் திரிகியாய். பாவ மயக்கத்தை விட்டுத் தெளிந்து செய்த பாவத்துக்காக விதனப்பட்டுப் பிரத்தித்துக்கொள்.

தயாகிக மனஸ்தாபஞ் சொல்லவும்.
பத்தாமுணர்த்துதல் முற்றிப்பெற்றது.

பேரின்பக்காதல்.—பத்தி.

மீண்டேயுமெப்படைத்த வேதபரன்பாடுகளாற் பூண்டதுயரம் பெசுறுக்கமுடியாதே ஆயபுவிமீதினெதாண்டவனாப்பட்டதிருக்

காயமெல்லாமென்றன் கருத்திற்றமும்பாமே.
துட்டாபடிபுரக்குர் துய்யோன்றிருந்தவையி விட்டமுடிமுள்ளென்னிருதயத்திற் மைத்திடுமே
காணரியகர்த்தன் கரங்காற்றுனத்தவிருப் பாணிமுனையென்றனைகத்தைத்துனைத்திடுமே.
தேட்டமுறவெங்கோன்றிருவிராவைத்திற்றித் த வீட்டமுனையென்றன்னிருதயத்திற் பாய்த்திடுமே.
அங்கெனதுகர்த்தனநுபலித்ததுக்கமெல்லா மங்கென்னுளத்தில்க்க மில்லாத்துயராமே.
பாலித்தேனும்முடைய பாட்டிலொருபங்கெனக்குத் தாலித்தான்மீண்டுந் தரக்கூடாதென்பீரோ.
பேய்க்கடிமையானவென்னப் பேருலகிலீயீண்டுமக்கா னாக்கியின்னமவ்வலகையானகொடுப்பீரோ.
நீரெமக்காய்ப்பட்டபல நிர்தைகளுக்கையாவிப் பாருலகிலென்னுடைய பாதகமோரிடாமோ.
தொல்லுலகோட்செய்தகன்மத் தோஷமனைத்துஞ்செய்க்க வெல்லையிலாநின்றையக்கென்றற்றமாபெரிதோ.
ஆதரவோடென்னை யரவணக்கக்கெவரிந்த போதேயென்பாவம் பொறுக்கவரிதென்பீரோ.
எல்லாருநானுமும் கேவலசெய்யாநெருகவன் பொலலாதவனாகப் போகப்பொருந்துவதோ.
வாழலகினீரெமக்காய் வந்ததுமெய்யாதவினூற் பாழ்நகரில்யான்போகப் பார்த்திருக்கமாட்டீரே.
சாரவரும்பாலியெனத்தானே நீர் தன்னுதற்குக் காரியும்பினுணைத்த கையிரண்டுங்கூடாதே.
செய்யகிலுனையினிற் செங்கால்கரத்தானி யெய்யவறைத்துவைத்தா லென்னேவிட்டெங்கேபோவீர்.
தேவரீர்கீர்துந் திருவிரத்தமத்தினையும் பாவிக்கல்லோவெனது பங்குவிடுவேனே.
ஆனலுமென்முக்கம்பாரித் தாண்டவனே ஆளுமினி நாநூரெனவுரைக்க நாக்குண்டோராய்களே.
என்பவத்தைப்பொல்லாப்பை இப்புவிப்பிராராம லன்புடனீர்ப்பட்ட துயரத்தையுமொபார்.
உம்மைச்சிலுவையைமறைத்தோர்க்காய்நீர்வேண்டுஞ் செம்மைக்கிருபை திருவுளமென்மேற்செலுத்தும்.
உள்ளமுறவையாவுமதுவல்பாவிருந்த கள்ளன்முக்கம்பாரித்தவருட் கன்கொண்டெனைப்பாரும்.
பாலியென்பீதாசைகொண்ட பாசத்திமிஞ்சியதாற் ருவிநீர்தாகமென்ற தாதைமனமேசெலுத்தும்
பாரேதரைநியைப் பாய்த்ததிருவிரத்தத் தோரேதுனியென் னுளத்திற்றெளித்தநகுமும்.
சத்தா வேபாலியெனக் கைவிடாதே கருணை வைத்தேயுன்பாதம் வழியடிமையாக்கிவிடும்.

பஞ்சுத்தீநிரக் கதை.
(Continued from page 82.)

நெடுஞ்செவியல் சுமதியென்னுங்கழுதை நரிகள் இரண்டும் இடைவிடாமல் ஊரினர் பைங்குடை மெய்ந்துவனத்திற்றங்குழிபோர் நான் விளாப்புடைக்கத்தின் றிரண்டுந் தேக்கெறித்துருத்தியிருக்கையினெடுஞ்செவியலிங்கிலவெறிக்கும் இரவிலெனக்குப் பொழுதுகழிவின்றதலான் யான் கானஞ்செய்வேனென-சுமதி-நீன்செவியா-நீ பாடற்கவுழுவருள் ரூலெக்கேட்டுத் துயிலொழிந்துன்பு புடைப்பார்கன்-மொளமாயிருவன-நீன்செவிய லுனக்கிவ்வசையெக்குறித்துணர்வின்மையானென்னத்தட்டுகிறுனெயன்றன்னரியைவைது கழுதை தன் பெருங் குரன்முழுதுந் திறந்து பாடிற்றப் போழ்தவவுருநர்விழிப்புற்றக் கழுதைகையெக் குண்டுருட்டாய்ப்பிணித்து கையப்புடைத்தனர். நரியதைக்கண்டு-மாமா-என் மொழித் தன்னி இசைபாடினமையால் இப்பயனடைந்தீனெயென்றன்கழ்நுரைத்ததெனச் சக்கிரதரனன்மொழிவனவியும் மந்திரனெனநூர் தந்துவாயன் மரணமுற்றனெனஎன்ப பொன்வாய்ப்பின்னிடுதெவ் வண்ணமுளதாயிற்றியம்புதியெனச் சக்கிரி சொல்லவதாயினும்.
நாராயண நகரத்தின் மந்திரனெனநூர் தந்துவாயன் பல்வகைப்பட்ட வத்திரநெய்துவரு மூதியுத்தான் மனைவியொடுண்டுபு

காலந்தள்ளி வருகையிலவன்றறிமுறித்தமையான் மரம் வெண்டு
 துக்காட்டிற் புக்காடகத் திரியாநிற்சையில் ஓர் பெரிய வாகை
 யைப்பார்த்து வெட்டத் தொடங்குமுயதன்மேல் இருந்தயக்கனி
 வவென்னிடத்தை வருந்தாதே நீ விருப்புற்றதை வெறுப்பின்றித்
 தராதிப்பேணைச் சாலியுணென்னிலலம் புகுர்தெவரையுமுசா
 ளி அவர் சொன்ன வண்ணங் கேட்டெனென்மவ்வண்ணம் வீடு
 ளென்கி வருங்கானெறியிலெதிர்ந்த மிக்கிரைய நாவலையென்
 செய்வதியம்புதியென வள்ளெனீ யிராச்சியங்கெணியரசு நாண
 பைச்சமாவே மெனவதைக்கேட்ட பின நடுத்த செய்தியைத் த
 ன் பணையாகிய சாவிச்சிக்குத் தெரிக்கவம்மடந்தைராச்சியத்தி
 ற்கு வரம்பிலிடையுதகளிநுக்கின்றனவாகலானது கெட்கற்பாற்
 ற்று வேறெருவதனமும் இருகரமும் கேட்பையாயின்றிவசத்
 திற்குசுனைநெய்தானம்மில்வாழ்க்கை செய்வனடக்குமெனவதை
 மேற்கொண்டு மீட்டவ்வனத்தருவருகிற் சென்றவ்வியக்கிண ரோ
 சக்கி எனக்கு மத்திரேர்சென்னியும் இரத்தமும் தருதியென்றவனந்
 னமாக்கவெனச் சொல்லியவளவில் வினாயவாரடைத்துவட்டெய்தித்
 திருமிக் கிரகத்திற்குவருகையின் மாக்களிலவிடீர் தத்தைக்கண்டி
 தோரிராக்கதெனென்றெண்ணுற்றுத் தவையாவொரு கல்லெறிந்து
 கொன்றனராதலால் வரற்பாலது பிழையாதென்றுணர்வுற்றுவல்
 வொர் வினசைகொள்ளார் அந்நன்மே வினெண்ணக் கொடுக்குப
 ணெனென்போன் கேடுநீர்நாணெனச் சொன்ன சித்தியிடுதெவ்வா
 ருய தியம்புதியெனச் சக்கிரதரன் சாற்றலுற்றனன்.

பண்டரபுரத்திற் கிருபணசருமனெனுடொரு வேதியுனிர்ந்து வ
 பியுநிரப்பியெஞ்சியதவசகனைப்பெயுதுநிரப்பிய பாணையைச் சி
 க்கத்தின்மீதிருத்தி அதனடியிற்செய்துபெய்துமொழுக்கையிலோ
 ர்நாட்கிடந்தவாறே சிறுவலைக்காலமெய்திவப்பண்டம் விலைப்ப
 டுத்தியப்பொருட்கோர் காராடுகொண்டதுபல்கிய பின்னாவற்
 றை ஆவிற்குமாறி அவ்வாடுபருகிய பின்னர் அவற்றிற் கீடாக வா
 பரிசொள்வென் பின்பப்பரிக்குட்டிகளின்னு வருத்தியாய பின்ன
 வற்றை விற்றியான் செவமுண்டையோருவென்பின்கோ பார்ப்ப
 னக் கன்னலையை நாய மணம்புரிவேன்ம மா தகட்டோர் மகவு
 ள்தாமது தவழ்கையில யான் பெண்டிரை நோக்கியடி பெண்ணை
 குழலியை யெடுவென்பே எனவன் பணியுற்றத்தாவொளப்பொழி
 தயானவட்கிநனமொருகை கொடுப்பலென வங்கை மெண்ணமி
 ட்டொருவையுதைக்க வவவுதையிடுகிப்பாணையிற் குக்கியிட்டுடை
 பட்டொருந் த பண்டமுழுவதும் கொட்டுண்டிழைந்து பயன்பெ
 ருதாயற்று. ஆதலால் வீண்கற்பனை கற்பித்தவாகாத்தென்வதை
 க்கேள்வியுற்ற பொன்வாய்ப்பினனுன்மீது குற்றமயரதிது பற்று
 ள்ளத்தினை பெருமை கிருபணத்துவத்தினுற்சந்தரம் ளராய்சன் மிக
 த்துணபுற்றனெனசைச் சக்கிர தரனெடுதெங்குமாமயபெனச் சுவர்ண
 சித்திசொல்லுகிறவனன்.

(இன்னும்வரும்.)

அரிய பெரிய அபுருவ ஆகமம்.

[Translation of the article "A great discovery" on page 100.]

சமயானுசீர்த்தேற்றத்துக்கு முன்னிதாகப் பைபிலென்சின்ற
 வேதாகம நூல் வெகுவிற் கிடைக்கக் கூடியதாயிருக்கவில்லை. பா
 ப்புவாகுதல அல்லது சாமிமாராகுதல், எந்தப் போதகரென்றகுத
 ல அந்தச் சமய சாத்திரத்தின் அவையடக்கமீடுதெனத் துலா
 ம்பரமாயறிந்துகொண்டதுமில்லை. சாமிமாறைவைத்துக்கொள்
 ளுதலை மனோசாட்சிக்குத் திருத்தியும் அவாகருடைய போத
 னைப்படியொழுதுவெத் திரடசண்ணியத்துக்கு வழியுமென்றெண்
 ணிவந்தார்கள். சாமிமாரின் தத்துவத்தைப்பற்றி ஆர் சமுச்ச
 னப் கொள்வானோ அவன் தீர்த்த பதிதென்றமும் அவன் தருச்ச
 னையினுடையவும் கடவுளினுடையவுந் சாபத்துக்குக் கோபத்து
 க்கும் ஏதுவாவானென்றுமெண்ணிவந்தார்கள். சுவல வருணத்த
 வாக்குள்ளும் பிரதானமாய்ச் சாமிமார்களுக்குள் அக்காலத்திற் ப
 ரம்பிச் சென்ற துள்ளெறியையும் பேதமையையும் பற்றி உய்த்
 துணருவது மனத்திற்கு வேதனைகைக் கொடுக்கும். அக்காலத்தில
 ருந்த ஞானவேதியுந்தானும் கிரேக்கருடைய உலகஞானங்களையும்
 அவாகருடைய முற்பிதாக்களாகிய வீணல்டான நூல்களையும்
 படித்ததேயன்றிப் பைபிலென்சுப்பிட்ட வேதாகமத்தைப்ப
 டியாதசுட்டைப்பண்ணிப்போட்டதன்மையினால் மார்க்க வளர்ச்சி
 க்குவெண்டிய சக்தியல்லாதுபோகவேதுவாயிற்று. அக்காலத்தி
 லிருந்த சக்தியதேவநேசமென்னும் புலங்கமானது கரத்தபோய்
 அசைவந்தபாடுபென்னும் குவியலல்லிதுபோகவேதுவாயிற்று.

வேதாகமநூல் கிடைத்த வாலாறு.

ஆதர் உய. பிராயமுள்வராயிருந்தார். ஏடுபத் என்ற ஊரி
 லே சருவசாத்திரஞ்சுத்திரமும் படிப்பிக்கிறதற்கென்றிதைப்பித்த
 கல்லூரியில் அவிரிணடுவருடம் படித்தார். அக்கல்லூரியைச்சா
 ரிந்த முதலியோரனைவரும் அவருடைய ஆழ்ந்த அறிவைக்கண்ட
 சிசியத்தார்கள். ஆதரென்பவரொருநாள் புத்தகசாலையண்டை
 கிட்டி அவற்றில் வைத்திருக்கப்பட்ட பற்பல நூல்களைச் செய்த
 ஆக்கியோரினும்களை அறியும்பொருட்டு ஒவ்வொரு புத்தகத்
 தையுந் திறந்து திறந்து பார்த்து வந்து ஒரு புத்தகத்தைத் திறந்
 தவுடனே அவருடைய கவனம்முற்றும் அதிற்சென்றது. அதற்
 குமுன்னதை நிகர்த்த வேறொர் பொருளையும் அவர் காணவில்லை.
 அவர் அந்தப் புத்தகப் பேரை வாசித்துப்பார்த்தார் அது வே
 தாகமம். அது வேதகண்டியுப்புத்தகமல்ல. அக்காலத்தில் அப்பு
 த்தகமொருவர்க்குத் தெரியாது. அவர்புத்தகத்திற் கொண்டு
 ருந்த சந்தோஷத்திற்கோரெல்லியில்லை. தேவாராதனை வேளையி
 ற் சனங்கட்கு வாசிக்கும்பொருட்டுச் சபையார் தெரிவிட்டெடுத்த
 த சுவீசெஷங்கருடையவும் நிரூபங்கருடையவும் கிநில பகுதிக
 ளைப்பார்க்கிலுந் தான் கண்டெடுத்த ஆகமத்தில் அநேகக் காரிய
 மடங்கியிருக்கக் கண்டு அதிசயங்கொண்டார். இத்தற்குமுன் மே
 ற்சொல்லிய கிநில பகுதிகள்தானே முழு வேதாகமமென்றெண்
 ணிவந்தார். அவர் முன்னே சற்றென்கிலுமிருக்குதென்றறியாத
 அநேக ஒற்றைகளும் புத்தகங்கருமதிலிருந்தன. பரிசுத்தாலியின்
 வரப்பிரசாதத்தால் வரைந்த வேதவாக்கியத்தை அவர் தன் கர
 த்திற் பிடித்திருந்த வேளையில் அவரிருதமம் பட்டென்றிடித்த
 து. அவ வுடனும் இன்னதென்மும் இன்னபக் கூடாதவெண்ணத்
 துடனும் வேதாகமத்தினுற்றைகளைத் திருப்பிப்பார்த்தார். சூ
 ரணசந்தோஷத்துடன் வீடுசென்றார். கடவுளிப்புத்தகத்தை எ
 னக்குத் தந்தாலோவென்றாலொகித்தார் போலே-தான் கண்டெ
 டுத்த பொக்கிஷத்தை மறுபடியும் பார்க்கும்படி புத்தகசாலைய
 ண்டைக்குப்போனார். அவ்வதை வாசித்து வாசித்துப் பார்த்தார்
 ி. அவரதிசயமுந் சந்தோஷமுட்கொண்டு மறுபடியும்த்தைவா
 சிக்கப்போனார். புதிய சக்தியத்தலுசாட்டம் அவர் மனதிலெழு
 ம்பிற்றது. வேதாகமம் கிடைத்ததே சமயானுசீர்த்தேற்றத்திற்கு
 க்காரணமாயிற்று.

ஒருவருமியாமலிருட்டறையிற் கிடந்த இரத்தப் புத்தகமே ச
 கல சாதியாருக்கும் அவர் மூலமாய்ச் சீவனின் புத்தகமாயிற்று.
 அது பாடைப்பட்டுத்துபவர்கள் கையிற் செர்ந்தது. அவர்கள் அ
 தை எடுத்து ஏரோப்பை முழுதும் போசும் பற்பல பாயையாக்கு
 ம்படி முயன்றார்கள். அக்காலத் தோடுத்து இக்காலமளவுக்கும்
 வேதாகமமானது பாப்பமுதத்திற் கெதிரிடையான தத்துவத்தை
 தகொண்டிருக்கிறதாகத் தெரியவந்தது. பாப்பமுதம் பரம்பிய
 இடங்களில் அப்புத்தகம் வாசிக்கப்பட்டதென்ற கட்டையுண்டா
 யிற்று. எங்கே பார்த்தாலும் கத்தோலிக்கச் சாமிமார் வேதவ
 சமம் பரப்புவதைப்பற்றி விரோதக்கொள்ளுகிறார்கள். மனோசா
 சிமிய பரபானுடைய வசனத்துக்குத்தரவாதியாகும்போதுநா
 ங்கள் போதிக்கிற கோட்பாடுகளை மனிதர் அசட்டைப்பண்ணி இக
 ழ்ந்து விவார்கனென்றவர்கள் கெட்டியாயறிகிறார்கள்.

அந்த வேதாகமம் ஓர்தருக்கெவ்வளவு அருமையாயிருந்தோ
 அப்படியே எங்களுக்குமிருக்கின்றது. அவர் அதைப்பற்றி ஒரு
 மையாயெண்ணினது நியாயந்தான். அதுபோலவே நாமனைவருந்
 செய்யவேண்டும். உயிர்க்குச் சமானமானதும் நிலைகொள்ளத்தக்
 கதுமான செயலை அப்புத்தகம் ஓர்தருடைய மனதுணுண்டுபண்
 ணிவித்த ஒரு நியாயமென்னவெனில் அவரைப்பற்றி மெத்த அ
 ருமையாயெண்ணினதிலேயன்றி மற்றும்படியல்ல. அவர் அந்
 துப் புத்தகத்தைக் கண்டெடுத்தவன்றிற சந்தோஷங்கெண்டு அ
 த்ததை அருமையாயெண்ணியிருக்க நாம அதை அசட்டைப்பண்ணி
 இகழ்வதெப்படி? ஓர்தரைப்பால நாமும் வேதவசனத்தை எவ்வ
 ளவருமையாயெண்ணுவோமோ அவ்வளவுக்கிமாய் அதிச்செய
 ல் நம்மிக்கொள்ளவுமநாமும் ஆண்டவனுக்குப் பயந்து அவரைச்சி
 ளனகித்து நடக்கவுமெதுவாயிருக்கும். ஆகையால் ஆவியின் கட்
 கமென்று சொல்லப்பட்ட வேதாகமமானது மனிதருடைய மன
 தைத் திருப்புவதற்கு வல்லமையுடைத்தானதால் நாமதை மெத்த
 க்கணம்பண்ணவேண்டும். பராபுரன் தயது சகல நாமத்திற்கும்
 மெலாகத் தமது வார்த்தையை மகிமைப்படுத்துவார். ஆகையாந்
 சகலரும் நிமலகுதிய கடவுளின் திருவடிசேரப் பிரயாசப்படுவோ
 மாக்கும்.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, May 23d, 1844.

TO EDUCATED NATIVES.

(Continued from page 84.)

Determine to Improve.—A little added every day to your stock of knowledge will certainly, sooner or later, advance you to the rank of intelligent men. Nor will your progress be so slow as you may now think. The capacities of the mind for receiving knowledge are increased by exercise. A man whose mind has been disciplined to fixed and attentive thought, and enlarged by extensive knowledge, will learn more of men and things by observation, or of books by study, in one hour than others without such advantages will learn in twenty-four. The more you learn the more easily and quickly you will learn; and a little acquired every day will, in a few years, amount to a larger stock than most men possess. Despise no sort of knowledge. Many of the wisest of men have watched with interest and pleasure the labouring mechanic, and derived valuable information from his experience. Even the Nallavar, climbing a cocoanut tree, is an object of interest to an inquisitive mind. Give up your caste feelings, so far as they interfere with your pursuit of knowledge. The more you cherish caste, certainly the more you will be belittled; for caste is inimical to all real improvement.

While you should thus endeavour to retain the learning you have acquired in the schools, and to increase your stock of general knowledge, seek to understand the particular business you have chosen, and to excel in it. As teachers, medical assistants, surveyors, and clerks of various departments, there is opportunity for you to improve your knowledge, and to advance your position. Though advancement depends much upon the favour of influential persons, there is no room for apprehension that the merits of a well-bred, intelligent and faithful assistant in either of these departments will be overlooked or forgotten. The Heads of such departments generally understand the characters and qualifications of those they employ, and would not willingly lose the services of one who has made himself truly valuable to them.—Your usefulness however in any public or private service will depend as much on your moral as on your intellectual character. On this we will remark in our next.

ON THE RIGHT OF PRIVATE JUDGMENT.

The following excellent remarks on the right and use of private judgment in matters of conscience in opposition to the sentiments of Roman Catholics and the new sect of "Puseyites," are commended to the careful perusal of our readers.

Whatever the evils incidental to the Right of Private Judgment, and we by no means deny that there are evils—they are trivial compared with the advantages it secures. It frees us at once from every form and degree of persecution; it leaves inviolate the supremacy over conscience to Him who alone is its fitting and rightful sovereign; it permits the conscience itself to move freely in obedience to its essential laws; it secures for the propagation of truth the only weapons which she can successfully employ—argument and persuasion; and it robs error of the only weapons she can successfully employ—penalties and violence: in a word, it prevents truth from resorting to that in which alone she is strong.

That the Scriptures should be attended with difficulties, was fit in itself; that they should lead to varieties of opinion, was an incidental result of the prevailing reasons which induced the divine author to leave them on its pages. Such reasons we may readily discover.

With an overbalance of evidence in behalf of the authority of the Bible generally, and of its more important revelations, it was still not desirable that that evidence should be of such a nature as to necessitate conviction; and render the exercise of docility, candour, and faith impracticable—still less to make all diligence in its study unnecessary; it was fit that the Scriptures should contain some obscurities on minor points, to exercise patience, stimulate inquiry, teach humility, rebuke pride, exercise faith. Nor is this all. The differences of opinion thence resulting, afford the various communities of Christians, if they would but use it, the most obvious and easy method of testing and exercising the practical power of those principles of charity which they all profess. Charity towards those who think just with ourselves, is but an enlarged selfishness; we are pleased to look at the reflection of our own fair orthodoxy in the mirror of their minds. But to feel that charity, and to manifest it in defiance of the points on which we differ, requires and implies a higher principle. Charity to our own party is often but another name for party spirit: give us the charity which constrains Judah not to vex Ephraim, and Ephraim not to envy Judah—the charity which induced the Samaritan to perform offices of kindness to the perishing Jew. Painful as are the disputes and controversies on non-essential points, we believe the time will come when the sublime spectacle of essential unity amidst minor differences will be fully realized, and when it will be seen how superior, after all, is such 'unity of the spirit to any uniformity of the letter.'

We may add, that to demand that there should be perfect uniformity in religious opinions, is to demand a mere impossibility, so long as minds are differently constituted. This is confirmed by the general analogies observable in the constitution and development of human nature. God has so constructed us, that while there

is remarkable uniformity, both in the physical and moral peculiarities on which the very existence and social well-being of the race depend, there are endless diversities on all points which do not involve them. It is much the same with Christianity. The learned and the unlearned, if sincere, generally form a very similar notion of its fundamental doctrines. All beyond (and even the theory of those) is the source of interminable diversities of sentiment.

Let men say what they will, they will find it hard to discover any volume which, in all its great outlines, is plainer than the *Book of God*. It has its obscurities and its mysteries, it is true—wisely left there, as already attempted to be shown; but they trouble not the humble and docile—myriads of whom, without any teacher but itself, have learned from it enough to teach them how to live well and how to die happy. Its light has illumined the whole pathway of their present pilgrimage, and penetrated the depths of the sepulchre with the radiance of that hope which is full of immortality. So far from its being true that the indiscriminate exercise of the right of private judgment amongst the humbler classes leads to interminable diversities of interpretation and of doctrine, it is notorious that most of the profuse controversies which have obscured the Bible and cursed the world, have originated with those who have assumed to be the religious instructors of mankind. They have not sprung up amongst the poor, nor by them have they been cherished. It is, therefore with a feeling of just indignation, that we hear professed Christians and professed Protestants—at all events those who are not professed Romanists*—giving utterance to the sentiment, that the private student of Scripture would not ordinarily gain a knowledge of the Gospel from it. Such a doctrine is not merely an insult to common sense—it is a libel on the divine author of the Bible. Are we to believe that knowing perfectly what was in man, He has 'yet so constructed the volume of revelation, that even its fundamental doctrines remain an inscrutable mystery? Or did the great Teacher he sent, teach in so peculiar a manner, that even the more important truths he taught remained unintelligible? If so, we must receive in a new and monstrous sense the assurance, that 'the spake as never man spake,' that he spake not so much to reveal, as to disguise! But this record remains—that while learned ignorance cavilled and derided, THE COMMON PEOPLE HEARD HIM GLADLY.

Far different from the judgment of these spurious Protestants was that of Bishop Horsely, with whose weighty words we shall now conclude. 'I will not scruple to assert, that the most illiterate Christian, if he can but read his English Bible, and will take the pains to read it in this manner, (comparing parallel passages,) will not only attain all that practical knowledge which is necessary to salvation; but, by God's blessing, he will become learned in every thing, relating to his religion in such a degree, that he will not be liable to be misled, either by the refined arguments or by the false assertions of those who endeavour to ingraft their own opinion upon the oracles of God. He may safely be ignorant of all philosophy except what is to be learned from the sacred books; which, indeed, contain the highest philosophy adapted to the lowest apprehensions. He may safely remain ignorant of all history, except so much of the history of the first ages of the Jewish and of the Christian Church, as is to be gathered from the canonical books of the Old and New Testament. Let him study these in the manner I recommend, and let him never cease to pray for the illumination of that spirit by which these books were dedicated; and the whole compass of abstruse philosophy and recondite history, shall furnish no argument with which the perverse will of man shall be able to shake this learned Christian's faith. The Bible, thus studied, will indeed prove to be what we Protestants esteem it—a certain and sufficient rule of faith and practice.—*Edinburgh Review.*

STATE OF CHRISTIANITY AT BATTICALOE.

One important object of the Morning Star is to chronicle the evidences of the onward progress of truth in this land of moral darkness. We are therefore much obliged to our correspondent for the interesting notice of affairs at Batticaloe which he has given. Similar favours from other quarters will be thankfully received. It is highly desirable that facts of this nature, wherever they exist should be laid before the public for the encouragement of the friends of truth.

To the Editor of the Morning Star,

DEAR SIR,

It has occurred to me that you may possibly receive with pleasure some brief notices respecting the progress of Christianity at Batticaloe, a region that has of late been distinguished by marked indications of the presence and blessing of the Great Head of the Church, as you have learnt from various sources. The information I have to furnish is recent, being obtained on the spot only a month ago. The anniversary I attended was most interesting. The spacious and beautiful Chapel was well filled, both on the morning, when the anniversary sermon was preached, and also on the occasion of the public meeting. On the day appointed for the latter purpose, Robert Atherton Esq of the Ceylon civil service, occupied the chair, and addressed the numerous auditory convened. The other English speakers were the Rev. Messrs. Hole and Pargiter. The estimable Cutcherry Mediar Swaminathan, the Rev. Messrs. Phillips, Percival and others spoke in Tamil.

It appears that there are 147 accredited Church members on the Station, the majority of whom have been gathered in from the ranks of Hinduism within a brief space. Besides these, there are 155 Candidates for admission into the Church. About 2,000 may be the number of adults, male and female, that are stated in their attendance at public worship. A considerable number of Roman Catholics have recanted during the revival. In some localities all the influential members of the community have protested against the errors of the Romish church; so that it has become a ques-

* Puseyites.

tion, what shall be done with the sacred edifices hitherto used for Popish superstition.

Many very respectable natives, who had either erected Temples, or were in some way able to control their destinies, have actually desecrated them and publicly destroyed their idols.

Although the most encouraging instances of conversion have taken place at the head of the station, at the Tamarin Isle, they have not been confined to that locality. The villages on the border of the lake to the distance of upwards of twenty miles have been favoured with unequivocal signs of the power of divine truth, and numbers have thrown off the yoke of superstition and come over in families to join the Christian cause.

The Veddahs, those sons of the forest, that have been gathered into villages in Bintenne, are reported as making progress in civilization, and in the knowledge of Christianity. Schools for the young are supported by the mission, and means of general instruction are provided for the adults. They are located in three villages distant from one another about 14 miles lying in a line about S. S. W. from Venloo's Bay in the direction of Bintenne.

Mr. Stott, the resident missionary at Batticaloe, is assisted in his interesting sphere by various fellow labourers. The Rev. Mr. Pargiter, who arrived from England in January last, and the Rev. Mr. Phillips, a native minister of long tried and eminent Christian character, are his immediate ministerial co-adjutors. Besides these, there are several persons whom Mr. Stott designates *Exhorters*, whose time is wholly given up to evangelic labours. One of them addressed the meeting I attended, and spoke with an ardour that showed his heart to be under the influence of strong religious feeling. I was informed by Mr. Stott that their addresses are generally characterized by the same earnestness, and that their labours for the instruction and salvation of their countrymen are prosecuted with the most untiring zeal and perseverance. Such labourers, under judicious direction are what we want in this country; and till the church of Christ is sufficiently advanced to furnish them, it is not to be expected that we can carry on those aggressive plans of evangelic effort which alone can bring the teeming population of the eastern world to the knowledge of the truth.

May 15, 1844.

I am, Dear Sir, Yours truly,

ALIQUIB.

OVERLAND MAIL.—The Jaffna Packets for the next Overland Mail are advertised to close on the 3d and 6th June.

Missionary.—The Rev. H. R. Hoisington, of the American Ceylon Mission was to have embarked on his return from America to Ceylon with two or three other missionaries, May 6th, on a ship bound to Madras.

Cholera at Calcutta.—We regret to learn the death by Cholera of Mr. Geo. Henderson, one of the oldest Solicitors of the Supreme Court. The ravages of this fatal disease both in the European and Native community continue without any abatement, and every hope of rain which the clouds have yet held out to us, has been disappointed.—*Friend of India.*

The Bombay Gentlemen's Gazette states that nine men of H. M. 17th regiment at Ahmednuggar have deserted with bag and baggage, and probably with their arms.—*ib.*

A letter from Hoosingabad mentions that the Cholera had broken out to a fearful extent in the 11th Madras N. I. on its march. Major and Mrs. Blood and their two children, Capt. Burleigh, a hundred Sepoys, and more than that number of Camp followers have fallen victims to it.—*ib.*

Catastrophe at Lucknow.—Jas. Farris, Capt. Hodgson and young Wroughton of the 12th went out for Tiger shooting. They commenced with splendid sport; up to the 14th, they had killed eleven tigers. On the 14th, after they had come home to tiffin, intelligence was brought of a tigress which had just attacked a man; they got ready and sallied forth. Capt. Hodgson was ahead of the party, when he saw the tigress, he fired at and wounded her. She charged the elephant, sprang into the Howdar, seized Hodgson by the arm, and carried him out on the other side. Wroughton came to the rescue and saw the tigress standing over Hodgson and succeeded in killing her. When they went to Hodgson he was insensible; his right arm was fearfully lacerated and the thumb bit off; the back, body and shoulders much scratched; he had in all nineteen wounds; they did all that they could at the moment, and immediately made arrangements to take him into Seetapore, where he now is in a rather precarious state, although not in positive danger.—*Cal Star.*

OVERLAND INTELLIGENCE.

The last Overland Mail brings some intelligence of an interesting character. We give what we have room for below.

The *accession* of the Queen is expected to take place in the early part of July; her Majesty has taken Osborne Castle, Isle of Wight for a summer residence.

A Paris paper says—Persons who are in direct relation with the Court of the Tuilleries, announce to us that it has been arranged that Louis Philippe should proceed in person, together with his Court, towards the month of Sept. next, to England, to pay a visit to Queen Victoria. Their interview will not take place at London, but in the Isle of Wight, where preparations on a most extensive scale are being made to fit up a Royal residence for the Queen, who, it is said, will remain there during her approaching confinement. It is believed at the Tuilleries that after his visit to the Isle of Wight, Louis Philippe will endeavour to induce the Queen of England to make an excursion to Paris.

Steam Intercourse with India.—The question of Steam intercourse is progressing in a satisfactory manner though not as expeditiously as we could wish. The official Committee have reported in favour of a direct line from Suez to Calcutta,

with a branch from Ceylon to China, and the matter is now before the Board of Control and the Treasury, with whom the decision must rest. It is generally believed that the Bombay line will remain in the hands of the East India Company, but a bonus will be given for the conveyance of a monthly mail from London to Calcutta in forty and from London to Hong-Kong in forty-nine days.

A company is said to be in agitation for the purpose of running a line of steamers from Ceylon to China.

Turkey.—In Constantinople great excitement had been occasioned among the authorities of the Porte by the peremptory requisition of the English and French Ambassadors that the Sultan would give a formal engagement to forego all future executions for offences against religion. The Ulema, or Supreme Council of the Church had been called upon to assist in the deliberations of the Divan on the subject.

United States of America.—The accounts from America furnish details of a most awful calamity which occurred on board the *Princeton Steamer*, on the 27th of February. It appears, that Capt. Stockton had invited a large party of ladies and gentlemen to accompany him down the Potomac on a voyage of pleasure. After the company had got on board, a big gun was put in readiness for firing a ball, weighing 230 lb. The first experiment was successful, and the party proceeded on their excursion. After a delightful and hospitable entertainment, and on their way home, the Captain determined on another explosion of his great gun. The gun was ranged—and the gentlemen whom the Captain most desired should see the operation were especially invited up to witness it. The gun was fired—the breach exploded, killing instantly Mr. A. P. Upser, *Secretary of State*; Mr. Gilmer, *Secretary of the Navy*; Virgil Maxey Esq. of Maryland; Com. Kennon, chief of the Bureau of construction, and Mr. Gardner, of New York,—seriously injuring Capt. Stockton; also one of the midshipmen, and three or four of the hands of the ship, and more or less injuring some six others of the ships crew.

Nicholas Biddle the well-known President, for many years, of the late United States Bank, died lately at his seat, Andalusia.

The abolition of slavery votes in the United States in 1840, was 6,836; in 1843, it is stated as 52,534.

சாஸ்திரப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு கற்ற மாணுக்கருக்கு.

உங்களுக்கு இருக்கும் கல்விபற்றவுடனே நானுக்கு நாட் கொஞ்சம் கொஞ்சம் கூட்டி வந்தீர்களேயானால் பல துள்ளி பெருவெள்ளமா மென்ற பழமொழிபோல நீங்கள் சுறுக்கிலே யுகிகள் வரிசையிற் செருவீர்கள். ஒருவர் எவ்வளவுபோதத்தை அடைந்துகொள்ள வல்லபயிற்றுமோ அவ்வளவுக்கவன் அத்தை அப்பிபாசத்தை விட்டதிக்கமாக்கிக்கொள்ளுவான். அப்படியே ஒருவர் யாதொன்றில் ஆழியகருத்துவைத்து அக்கருத்தை விசாலித்த அறிவின்றி பெரிதாகிக் கொள்வதண்டாலும் ஆழிய கின்றதையில்லாமல் யாதொன்றை இருபத்தினுக்கு மணித்தியாலமாகக் கற்றுக்கொள்ளுந்நவர்களிலும் அவன் ஒரு மணித்தியாலத்திலே சரமசரங்களைப் பற்றியும் தான் வாசித்துக்கொண்டிருந்த புத்தகங்களிலடக்கியிருந்த காரியங்களைப் பற்றியும் அதிதவ் கனமாயறிந்துகொள்ளுவான். நீங்கெவ்வளவுக்கதிகம் படிக்கிறீர்களோ அவ்வளவு ஒரு குவாயுஞ் சீக்கிரமாயும் படித்துக்கொள்வீர்கள். நீங்கள் நானுக்கு நாட் கொஞ்சம் கொஞ்சம் டடித்து வரக் கொஞ்சக் காலத்துக்குள்ளே கல்விக்களஞ்சிடவான் கனாபிலுவீர்கள். ஆகையால் எவ்வகையறிவினையும் அசட்டைபண்ணாதையுங்கள். ஞானிகளாயிருந்தவர்களில் அனேகர் தானும் கூலியுட் வேலைசெய்கிற கிற்பசாரி, கம்மாண்டர் முதலிய வண்ணருடைய தொழிலைப்பழகி அத்தால் தங்கடக்குபயோகமான அறிவையடைந்தகொண்டார்கள். சூகியாயிருக்கப்பட்ட ஒருவன் பனையேறுகிற ஒரு நளவணப்பார்த்துத் தானுஞ் சில அறிவையடையவரும்புவான். ஆகையாற் சாதியென்கிற டெருமை உங்களறிவின் வளர்ச்சியைக் கெடுக்குமாகில் அத்தைத் துறந்துவிடுங்கள். நீங்கள் சார்ப்பெருமையைக் கொள்வீர்களாகற் சின்னத்தனமுள்ளவர்களாய்ப் போவீர்கள். ஏனென்றற் சாதியேதம் சகல தேற்றத்திற்கும் ஏற்றியாயிருக்கின்றது.

நீங்கள் பள்ளிக்கூடங்களிற்கு கற்ற கற்பனைகளைக் கடைப்பிடிக்க நீங்கள் தெண்டித்துச் சாதாரணமான அறிவிற்றைப் பிரியெத்தனப்படுமென்பொழுது தானே உங்களுக்குக்குள்ள பிரதான உத்தியோகத்தை நடப்பிக்கும் முறையையும் டபுக்கிக்கொள்ளப் பிரயாசப்படுங்கள்; ஆதிபார், ஆயுள் வேதியர், இலேககர் முதலிய பற்றிய உத்தியோகத்தை நமுகிய நீங்களும் சமயமிருக்குதென்றியுங்கள். நீங்களுக்கத்தியோகத்திலுயரவும் சமயமிருக்குதென்றியுங்கள்.

நீங்களுக்கத்தியோகத்திலுயரவும் சமயமிருக்குதென்றியுங்கள் சமயமதிகமாய் வேண்டியநாயிருந்தாலும், சகலத்திலும் கெட்டிக்காரராயிருப்பவர்களை அவர்களுத்தியோகத்திற்குத் தாமல்விடமாட்டார்கள். ஏனென்றால் அவர்களுக்கு அவர்களுடைய நலையுஞ் சாமர்த்தியமுற் தலாம்பரமாய்ப் தெரியும் ஆகையால் அவர்கள் தங்கள் வேலைக்குத் தேவையாயிருந்தால் அவர்களுக்கு உத்தியோ

கங்கொடாமலும் விடமாட்டார்கள். ஆகையால் உங்கள் சன்மார்க்கங்களையும் நற்படிப்புகளையும் உத்தியோகத்துக்கு மூலாதாரமென்றறிந்துகொள்ளுங்கள். (இன்னும் வரும்.)

யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த ஊர்காவற்றறைக்கு நீதவானுயிருந்த ம. ஈ. ஈ. யோன்வ யுதிநீரு முத்தய்யாத்தூரையவர்கள் தேசயாத்திரைபண்ணினதற்காகப் பாடிய

ச ர ம க வி .

To the Memory of JOHN RODRIGO MOOTYAH Esq. late District Judge of Caytes.
 சீர்கொண்டகபகிருது வருடந்தனுத்திங்கடேதியையர் தீர்துவாரஞ்செய்யமுற்றானாளு மையில்பூர்ப்பக்கமுட்பேசுருஞ்சுதூர்த்தியுடனே—சென்மறறியோரையும் நின்றபசுபதினமதிற் செகவாழ்வையொருவினோயுச்சி—தித்தமகிழ்வொன்றுபலவுத்தமககச்சுகிநீர்தேடிபெய்தீர்கொண்டகழிப்ப—வார்கொண்டசெவ்வமலீருண்டகேணியும் மதுமலருமபாணியும்—வணகன்னலவேலியும் வினையன்னசாலியும்மற்றுளவளங்கோலியும்—மன்னிலங்கட்குஞாயிற் தென்னிலங்கைக்கென வயங்குங்கொழும்புகரோன்—மார்பகத்திடையிலுஞ்சேர்த்தொடையலணி மன்மவதநாயகநீகார்—ரூர்கொண்டசெவ்வமெனவந்திசைபரப்பியெழிலிசைதமிழ்கிரேக்கிலத்தின்—இங்கில்கூடனிழிகிங்களங்கன்னடமியற்சமல்கிருதமுதலாய்—இடம்புலபாடையினயங்கொணுவலுக்கியிங்கிலிமன்னர்மெச்சும்—இயல்புடையமச்செனனவெய்தியாழ்ப்பாணத்திருந்துமுயரசனாயும்—நேர்கொண்டநெறிசெய்து பின்புசாவுகர்சேரிநேர் தரசளித்தபின்னர்—நீதிநிருபதியாகி யெழுதீவமரசியனிகழ்த்து முத்தையநிருபன்—நீட்களானந்தனருஞ்சுகிதகாரம்பரித்தியானந்தவாழ்வின்—நிலைமெபெறயாலினுந்தலைமெபெறுதிரியேக நிமலனடிமருவினும்.

புதினசங்கதி.

யாழ்ப்பாணம்.

குருமார் வருகை.—வட்டுக்கோட்டையிற் சாஸ்திரப் பள்ளிக்கூடத்துக்குத் தலைவராயிருந்து தேச சவுக்கியவீனத்தின் பொருட்டுச் சமுசாரத்துடன் அமேரிக்காவிற்குப் போயிருந்த கனம்பொருதிய என்னிற் றிச்சாட்டுகோய்கிறநன் ஐயவர்களும் அவருடனேகூட இரண்டு மூன்று குருமாரும் ஐந்தாமதம், சுதீ— இவங்கெக்குவரும்படி கப்பலேறிவருக்கிறார்களென்ற செய்திவந்தது.

தெவ்வியம்பதியிலிருக்கும், ஈ. ஈ. கதிர்காம ஐயருடைய பெண்ணாதிபதிய மூத்தபின்னையென்பவன் இந்த மாதம், யசுதீ— மூன்று பெண்பிள்ளைகளைப் பெற்றார். அம் மூன்று பிள்ளைகளும் ஒன்றின்பிறகொன்றாகச் செத்துவிட்டன. இப்படிக்கு திருவம்பலம் சின்னச்சிச்சியாம்பிள்ளை மொண்டான்.

கறிஞ்சீதா.

உவாந்திப்பிராந்தி.—உவாந்திப்பிராந்தியென்னுங் கோதாரி வியாதியானது இங்கில்க்காரருக்குள்ளும் அவ்ஜூர்ப் பிறந்தவர்களுக்குள்ளும் விழுந்து அனேகம்பேரை இரையாகவெடுத்ததுக்கொண்டிப்போயிற்றென்று கேள்வியுடனும்.

லக்கீனே.

புலியினால் நேரிட்டமோசம்.—கறிபித்தான் கட்சன் முதலிய இரண்டு மூன்று வீரர்கள் துப்பாக்கியில் மருந்தும் போட்டுக்கொண்டு புலிகுடும்படி போய் இரண்டு நாளைக்குள்ளே, யக, புலியையுஞ்சுட்டுக்கொன்றுபோட்டுச் சாப்பாடு திங்குமபடி வீட்டுக்குப் போகையில், ஒரு மனிதனை ஒரு பெண் புலி பிடித்துக் கடித்துக் கிழித்துப்போட்டோடிப்போயிருந்ததென்ற செய்தியைக் கேட்டவுடனே அவர்கள் துப்பாக்கியையும் எடுத்துக்கொண்டு போய்ப் பெண்புலியைச் சுட்டுக் காயப்படுத்தினவுடனே அது கருச்சித்துக்கொண்டோடிவந்து மேற்சொல்லப்பட்ட கறிபித்தான் கட்சனென்பவரிற் பாய்ந்து விழுந்து அவரைக் கையிலே பிடித்துத்தூக்கிக்கொண்டு மற்றவனத்துக்காடிப்போய்விட்டது. நின்றவர்களெல்லோரும் உடனே அவருக்குதவிசெய்யும் பொருட்டு ஓடிவந்து பார்த்தையிற் கட்சன் கீழும் புலி மேலும் நிற்றக் கண்டு புலி

யைச் சுட்டுக்கொன்றுபோட்டு உவரைப் போய்ப் பார்த்தபொழுது அவரைய வலது கரமானது அச்சங்கொள்ளத்தக்கவிதமாய்க்கிழித்துப்போயிருக்கவும் பெருவிரல் முற்றியக் கடிக்கப்பட்டதூர்திருக்கவும், முதுகுந் தோளும் உரோஞ்சியிருக்கவும் கண்டார்கள். அவருடைய தேகமடக்கலும், யக. காயம்பட்டிருந்தன. அவர் பிழைப்பாரோ அவ்வது செத்துப்போவாரோ என்பது திட்டமாய் அறியக்கூடியதாயிருக்கலில்லை.

இங்கிலாந்து.

எங்களதியுத்தமத்துவமகத்துவமுடைத்தான இராக்கினியவர்களுடைய பிரசவகாலம் ஆடி மாதமென்றெல்லாரும் வழிபார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பிறஞ்சுதேயத்தரசனாகிய ஓரலிவிப்பி என்பவர் தாரும் தமது பரிவாரமும் வருகிற பிரட்டாகி மாதம் இங்கிலாந்திராசாத்தியைப் போய்க் காணவிருக்கிறார்களென்றும், அதன் பிறகு பரிவி தெசத்திற்கு இராசாத்தியைக்கொண்டுபோக எண்ணியிருக்கிறார்களென்றுமொரு கதையுண்டு.

அமேரிக்கா.

பிறகிட்ட மாகிமாதம், உள. தெயதியளவிற் “பிறிஸ்ஸென்” என்ற உருவுக்குக் கறித்தானுயிருந்த (Stockton) என்பவருடைய மதியினத்தின் காரணமாக நேரிட்ட மோசம் யாதெனில்— இவர்தன்னுடனே கூடப் “பொற்றெமக்” என்ற ஆற்றிலே போய்த் தோணியேறி உலாத்தும்படி சில பல மேன்மை தங்கிய துரைச்சாணிகளையுற் துரையக்களையும் அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தனதுருவிலேறினவுடனே தன்னிடம் இருந்த ஒரு பெரிய துப்பாக்கியை, உடாநம். இறுத்தல் கனங்கொண்ட ஒரு குண்டைப்போட்டு வினையாட்டுக்குச் சுட்டார்.—திரும்பலம் வேறொரு குண்டை இறுக்கச்சுட்டவுடனே குழல் வெலுத்ததினும் நின்றவர்களில் அனேகர் கொல்லப்பட்டுப்போனார்கள். ஆனாலும் சொல்லப்பட்ட துரைச்சாணிமார் சற்றே தள்ளிநின்றபடியால் அவர்களிலொருவர்க்கும் மோசமுண்டாவல்லலை. இவர்களிற் சிலர் ஒரு மயிரிடைக்குத் தப்பிக்கொண்டார்கள் என்று சமசாரப்பத்திரிகையினுற்றெரியவந்தது.

தற்கால அறிவிப்பு.

An expostulation with the heathen, on their spending their money for vain ceremonies.

சனங்களை, நான் இச்சமயத்தில் உங்கள் ஆத்தம நன்மையை விருமபி மிகுந்த நேசத்துடன் உங்களுக்கு அறிவிக்கப்போகிற சில விசேஷங்களைக் கவனமாய் வாசித்துணர்ந்து, அஞ்ஞானமாகிய மூடாந்தகாரத்தை விட்டு மெஞ்ஞானமாகிய வெளிச்சத்தைத் தரவிட பிடிக்கும்படி விழிப்புள்ளவர்களாகப் பிராத்திக்கிறேன்.

பூர்வீக காலத்திலே நினைவேயென்றொரு பெரிய பட்டினம் இருந்தது. அது அருரிய தேசத்துப் பிரதான பட்டணமாயும் மூன்று நாட் பிரயாண விதாரமுள்ளதாயும் மிகவும் பிரபலியமாயிருந்ததுமன்றி தாறடி உயரமாயிருந்த இதின மதில்களின் மேல் மூன்று இரதங்கள் ஒரே வரிசையாய் ஒடுமென்றும், அதிலிருந்த ஆயிரத்தென்னூறு கோபுரங்கள் ஒவ்வொன்றும் இருதாறடி உயரமாயிருந்தனவென்று உலக சரித்திரக்காரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்தப் பட்டினத்தாரோ மிகுந்த கொடிய துஷ்டர்களாயும் விக்கிரகாராதனை, பொய், வஞ்சனை, வன்கண்மை முதலானபாவங்களைச் செய்து வந்தார்கள். அதினியித்தம் பராபரனுக்குக் கோபமுண்டாகி அவர்களை நிர்மூலம்பண்ணத் தீர்மானித்து அவர்களுக்குத் தமது தேவ தீரமானத்தின்படி வரப்போகிற கேட்டை முன்னமேதாமே அறிவிக்கும்படிக்கு அக்காலத்திலிருந்த தமது மனுஷகுலிய யோனூத் தீர்க்கதரிசியை அனுப்பினார். அப்படியே அவர் அவர்களிடத்திற் போய், நாற்பது நாளைக்குள்ளாக உங்களுக்கு அறிவு வருமென்றறிவிக்க அவரைக்கொண்டு பராபரன் சொன்ன வார்த்தையைச் சனங்கள் நம்பி அப்பட்டினத்தின் அரசன் முதற் கிறியோர்வரையும் பயந்து தங்களைப் பராபரனுக்கு முன்பு கக் கீழ்ப்படுத்தித் தாங்கள் முன் செய்து வந்தசுகல ஆகாமியங்களையும் விட்டதும்நி ளல்லாரும் ஒரு மனப்பட்டுப் பராபரனைக் கூப்பிட்டு வேண்டி செய்தார்கள். அப்படியே பராபரன் இரக்கமும் மனவுருக்கமும் நீயசார்த்தமுங் கிருபையுமுள்ளவராயும், பாலியினுடைய மரணத்தை விரும்பாமல் அவன் பிழைப்பதையே விரும்புகிறவரானபடியினாலே அப்பொழுது அவருடைய இரக்கம் அவர்களிடத்திலிருக்கி அவர்களை அ

ழித்துப் போடாமற் காத்துக்கொண்டார். அவர்களைப் போல இக்காலத்திலிருக்கப்பட்ட நீங்களும் விக்கிரகராஜனை முதலியபாவங்களிற் செய்து வருகிறதினாலே உங்கள் அக்கிரமங்களுக்குத் தண்டனையை உடனே அனுப்பாமல், வெகு காலத்திற்குப் பிற்பாடு சில வருஷங்களுக்கும் முன்பாக நடுவில் உட்புகுந்து வாரியங்க்கிற கொள்ளையர்களையும் உலகத்திலே மனிதர்களுக்கு நேரிடுகிற பற்பல பெரிதான வியாதிகளினாலேயும் அவருக்கு உங்கள் பேரில் இருக்கப்பட்ட தேவ கோபத்தைப் பிரகித்தமாயினவோருக்கும் திட்டமிடப்பட்டிருந்த வந்தும் அதற்குத் தப்புவதற்குக் கொள்ளும் வழியைக் கண்டு பிடியாமலும் சருவகிட்டிகராய் நிருமலராய், நிருமலராய், அவிகாரராய், தயாசீலராய் இருக்கப்பட்ட கடவுளொருவருண்டென்று எண்ணியும் அவர் யாதாமொரு வேதத்தை அருளவில்லையென்று கவலையும் இருப்பையும் கசுமாவலித்தத்தையும் தெய்வமென்று தொழுது வருகிறது மன்றித் தங்களுடைய பாவம் நிவாரணமாகவும் அந்தந்தச் சமயங்களில் தங்களுக்கு நேரிடுகிற ஆபத்துகளிலிருந்து தங்களை மீட்டிச்செல்லும் பொருட்டே அவைகளுக்குப்பலியிட்டுப் பலவீதமான அபிஷேகங்களைச் செய்துதங்கள் கையிலுள்ள பொருளையுந் தோற்று முன் வழியவர்களாயிருந்தவர்கள் பின் எழியவர்களாய்ப் போய் யாதொரு பலனையும் கண்டடையாமல் தங்கள் ஆத்துமத்தை யுஞ்சரித்தையும் நரக வேதனைக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறது மனமறிந்த கொலைபாதகமல்லவோ! ஐயோ! நேசரே, இத்தற்குத் திட்டமிடாமல் போன தைமாதத்தின் கடைசியில் இந்தக்கும் பகோணப்பட்டிருந்தவர்கள் கும்பேசுவரனென்னும் ஒரு விக்கிரக கோவிலுக்குக் கும்பாபிஷேகமென்றொரு திருவிழா நடந்தது. இதிலே சென்ற வருதாச் செலவு ஏறக்குறைய, மிகுது. ரூபாய். இந்தப் பெரிய செலவு அவ்வூரிலுள்ள சனங்களால் நிறைவேற்றப்பட்டதினால் அனேக எழிய சனங்கள் ஊராருக்குப் பயந்து தங்களுடைய அன்றாகச் சீவனத்துக்கென்று வைத்திருந்த சொற்பொருள்களை மேற்படி அபிஷேகத்துக்குத் தங்கள் பங்குவீதமாகக் கொடுத்துப் போட்டு மிகுந்த வருத்தத்தையும் இக்கட்டையும் பட்டனுபவித்து மிகுந்த பரதபிக்கப்பட்டதற்கு நினைமயிலிருக்கிறார்கள். இதென்ன பரிதாபம்! இவ்வளவு பணத்தைச் செலவு செய்ததினாலே எவருக்காவது பிரயோசனமுண்டா? பிரயோசனமுண்டாகாதற்கு வந்தவர்க்குத் தங்கள் கையிலுள்ள பொருளையுந் தோற்று முன்வழியவர்களாயிருந்தவர்கள் பின் எழியவர்களாய்ப் போய் யாதொரு பலனையும் கண்டடையாமல் ஏங்கித்திரிவதே கண்கண்ட பலனாயிருக்குது. உங்கள் பைத்தியமான வீண்பக்தி பெலன்கொள்ளத்தக்கதாக வேலை செய்து பிழைக்க வண்பறியாத சொம்பெறிக்கையும், வேடிக்கையல்லாசப் பிரியரையும் உங்களுக்கு விரோதமாகக் கருச்சிக்கிற கிங்கம் போல எவ்வை முழுங்குவாமென்று வகைதேடிச் சுற்றித்திரிகிற பிசாசு எட்டுத்துவிட்டபடியாற் கிட்டிகரை விட்டுச் கிட்டிகரைத் தெய்வமென்றே வணங்கித் தாங்கள் சம்பாதிக்கிற பணத்தைப் புறைய விட்டு வைத்து இச்சகம் பேசுகிறவர்களுக்கொத்தாசை செய்து பெருமைக்காகச் சத்திரம், சாவடிக்கைக் கட்டிவேகிகளுக்கிறைவையிருப்பதே கனமென்றெண்ணிச் செல்வத்தை மூழ்கித் போகிறார்களேயல்லாமல் எழியொருக்காவது வியாதிவருக்காவது ஒரு தரும சத்திரக் கட்டிக் கீழமைக்களுக்காவது மெனமைக்களுக்காவது ஒரு கவலிச் சக்கத்தை உண்டுபண்ணினதுண்டா? மதமெய்ப்படியா அப்படியே மனுஷர்களுடைய நடக்கையும் இருக்கும். மெய் வேதமெதுவோ அதுவே இந்த விகற்பங்களையும் தாறுமாறையும் மாற்றும் புரீசிக் காலத்திலே சில புத்தியுள்ள இந்துக்கள் தங்கள் வேதங்களினாலுஞ் சாஸ்திரங்களினாலும் யாதொரு பிரயோசனமில்லை என்று மனுஷர்கள் கெட்டிழந்து போகிறார்கள் என்று கண்டு மிகவுங் கவலைப்பட்டுச் சத்தியத்தை அறியத் தங்களுடைய மட்டும் பிரயாசப்பட்டார்கள். அவர்களைப் போல இப்பொழுதிருக்கிற இந்துக்கள் தயிரப் படலமாகிய அஞ்ஞானமென்னும் மூடாந்தகாரத்தினால் மூடப்பட்டும் வெளிச்சம் உலகத்திலவந்துகிட்டுத் தும அவ்வெளிச்சத்தைக் கண்டறியாத அந்தகராய்த் தமொற்றித்திரிந்து விக்கிரகராஜனை, கொலை, களவு, விபசாரம், வேசித்தனம், பொய், சூது, கோள், குண்டணி இவை முதலான பாவங்களைச் செய்யவும் தங்களை உண்டாக்காததும் துரட்சிக்கத்திராணியற்ற துமாயிருக்கிற வீணானபொய்த் தேவர்களை ஆராதித்து வருகிறதும் மீறிப் பெரியோர், கிறிப்போர், கலியுள்ளோர், கலா தவர்கள் முதலாய்க் கரையேறுகிற வழியை விட்டுச்

சித்துண்டு போகிறார்கள். மிச்சமானவர்கள் நன்மைக்குத் தக்க பலனையுந் தீமைக்குத்தக்க ஆக்கினையையும் கட்டினையிடுகிற தியுள்ள பராபரன் இவ்வையென்று நினைத்துத் துற்காலச்சியம்பண்ணிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் சீர் இவ்வீதமாயிருக்கப் பராபரன் சில நட்களாய் அனேகரைக் கொன்றையிட்டுக்கொண்டு போகிற வியாதியினாலும் அந்தந்த உபத்திரவங்களினாலும் கண்டிப்பாய் நம்முடன் பேசுந் தூங்குகிறவனாகிய நீ எழுந்திரு, அப்பொழுது இயேசுக்கிறிஸ்து உனக்கு வெளிச்சத்தை அருளிச் செய்தவரென்று ஒவ்வொருவருக்கும் சொல்லுகிற தேவ சத்தந்தை அசட்டைபண்ணிக்கேட்டென் வழியில் நடந்துவருகிறது உங்களுக்குத் தீமையெய்யாய் நன்மையெதொன்றுமில்லை. ஆகையாற் கிறெகிறே, உங்கள் ஆத்துமத்தின் பேரில்த் தயவாயிருந்து இத்தந்த தேவ சத்தந்தை அசட்டைபண்ணிட்டுக் கேட்டு அதற்குக் கீழ்ப்படியுங்கள். ஏனென்றால், இந்தச் சத்தந்த உங்களுடைய மனசுக்கு வெறுப்பாயிருந்தாலும் உங்களை நித்திய சந்தோஷத்துக்கு அழைக்கிறதாயிருக்கின்றது. நீங்கள் இந்தக் கிருபையின் காலத்திற்றே பாவத்தை விட்டுக் குணப்பட்டு உங்களை உண்டாக்கிப் பரமரித்துவருகிற சருவசீவ தயாபரரை ஆவியினாலும் உண்மையினாலும் இரட்சகருமாகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவானவரை விசுவாசமாய்ப் பற்றிக்கொண்டு நரக வேதனைக்குத் தப்பிப்பரலோக இராச்சியத்தின் நித்திய சத்தந்தத்துக்குள்ளாகுங்கள்—அவரே மன்னுயிரிக்காகத் தன்னுயிரைத் தந்து பாவநாசராக மரித்தெழுந்த கெம்பீரமாய்ப் பரமண்டலஞ்சேர்ந்து புண்ணிய கத்தனும், இவளிக்கூர் தேவனுடைய மனுஷர்களை நியாயத் தீர்த்து நன்மை தீமைகளைத் தவிர அளிக்கப் பிதாவின் வலது பரிசுத்தில் வீற்றிருக்கிறார்.

ஆகையால்மேற்படியும்பாபிஷேகத்தை நடத்தினவர்களும் மற்றவர்களும்பாபியுள்ளவர்கள் சித்தரே! அந்த நினைவுப்பட்டிருந்தார் பராபரனுடைய வார்த்தையை நம்பித் தங்கள் அக்கிரமங்களை விட்டுக்குணப்பட்டு அவரைநோக்கி வேண்டிதலசெய்ததுபோல நீங்களும் உங்கள் விக்கிரகராஜனை, வன் கண்மை, பொய், வஞ்சனை முதலான அக்கிரமங்களை விட்டு நம்முடைய பிணையாளியாகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவானவரை விசுவாசத்து அயவொருவரையே வணங்குவீர்களாக அவரே உங்களுக்குப் பாவ மன்னித்தலையும் நித்திய சீவனையும் ஆத்தம சீர செனவுக்கியங்களையும் அனுக்கிரகம்பண்ணுகிறவராயிருக்கிறார். இதுவே சத்தியமான விசேஷம்.

கும்பகோணம், சூரியாசம் 1901. பங்குனி. மாதம் 2, உ. தீ. இந்துக்களின் ஆத்தம நன்மையை விரும்புகிற, வி. சு. கி. கோவிலிப்பிள்ளை.

ஆனி மாதம்.

சாதி மாத. ஆனி மாத. உ.உ. தீ. ஆடி மீ. ம. தித்தி வரை.

Date	சூரிய	சந்திர	வாரம்	நட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்.	கரணம்.
12	க	பு	பு	பு	11	அ	உசு11
13	உ	வி	கா	சு	11	சு	உசு11
14	ந	வெ	கா	சு	11	சு	உசு11
15	ச	ச	ரோ	ய	11	சு	உசு11
16	கு	ரா	மி	ய	11	சு	உசு11
17	கூ	தி	தி	உ	11	சு	உசு11
18	எ	செ	பு	உ	11	சு	உசு11
19	அ	பு	கு	உ	11	சு	உசு11
20	கூ	வி	ஆ	உ	11	சு	உசு11
21	ய	வெ	ம	உ	11	ப	உசு11
22	ய	ச	கு	உ	11	சு	உசு11
23	ய	ரா	உ	உ	11	ல	1
24	ய	தி	அ	உ	11	ந	1
25	ய	செ	சு	ய	11	த	1
26	ய	பு	வி	ய	11	ஏ	1
27	ய	வி	அ	எ	11	சூ	1

POETS' CORNER.

"AS THY DAY, SO SHALL THY STRENGTH BE."

(By Mrs. Sigourney.)

WHEN adverse winds and waves arise
And in my heart despondence sighs,—
When life her throng of care reveals,
And weakness o'er my spirit steals,—
Grateful I hear the kind decree,
That "as my day, my strength shall be."

When, with sad footstep, memory roves
Mid smitten joys, and buried loves,—
When sleep my tearful pillow flies,
And dewy morning drinks my sighs,—
Still to thy promise, Lord, I flee,
That "as my day, my strength shall be."

One trial more must yet be past
One pang,—the keenest, and the last;
And when, with brow convulsed and pale,
My feeble, quivering heart-strings fail,
Redeemer, grant my soul to see
That "as her day, her strength shall be."

A GREAT DISCOVERY.

Before the Reformation, the Bible was one of the scarcest of Books. The clergy, from Pope to priest, knew but little of its contents. The consciences of the people were in the keeping of the priests; and salvation was thought to be secured by obedience to their instructions; inquiry was considered unlawful and impious presumption; doubtfulness of priestly authority was considered rank heresy, entitling the unhappy individual to the wrath of the church and the wrath of God. His heart-sickening to contemplate the awful depravity and ignorance that prevailed among all classes, especially the priests, at that time. Then the wisest theologians neglected the study of the Bible for the study of Grecian philosophy and the cumbersome works of the fathers. Hence religion was destitute of vital energy, and the few sparks of true piety that existed were hid and smouldering in the mass of inert corruption. It was then that God raised up Luther as the great instrument of reforming the church.

The following is an account of his first discovery of the Bible. Luther was 20 years of age. He had been studying two years at the university of Erfurth; the whole university admired his genius. "One day he was opening the books in the Library one after another, in order to read the names of the authors. One, which he opened in its turn, drew his attention. He had not seen any thing like it, till that hour. He reads the title; it is a Bible, a rare book; unknown at that time. His interest is strongly excited. He is filled with astonishment at finding more in this volume than those fragments of the Gospels and Epistles which the church had selected to be read to the people in their places of worship. Till then he had thought that they were the whole Word of God. Here were so many pages and so many books, of which he had no idea! His heart beats, as he holds in his hand, all the Scripture divinely inspired. With eagerness and indescribable feeling he turns over the leaves of God's word. He returns home with a full heart. "Oh!" thought he, "if God would give me such a book for my own." He soon returned to the Library to find his treasure again; he read and re-read, and then in his surprise and joy he went back to read again. The first gleams of a new truth then arose upon his mind." The reformation took its start from the discovery of that Bible.

This book on the unknown shelves of a dark room, was, thro' his mind, to become the *Book of Life* to nations. It had now fallen into the hands of its translator, who was about to give it tongues to speak to all Europe. From that time till this the Bible has been found an antagonist power to popery; and hence, in papal countries it is a prohibited book; and every where, Catholic priests are inimical to its circulation. They well know that when the consciences of men are made amenable to the Word of God the dogmas they teach are in danger of being neglected and despised.

But that Bible was worth no more to Luther than to us. Nor did he put too high an estimate upon it. And one reason why it exerted such quickening and enduring power on Luther's mind was, that he put so high and so just an estimate upon it. His enthusiasm in view of the discovery, should shame our negligence and disregard of what he estimated so high. That Bible must have still another resurrection, before it will have fulfilled its mission upon the stagnant and benighted mind of this world. This sword of the spirit deserves our reverent regards for the conquests it has achieved. But more for the greater conquests it is yet to secure. Other Luthers are yet to take it in hand, and with it to shake the world again; and other proofs will God give, that he has magnified his WORD above all his name.

PROGRESS OF THE BIBLE.

However unwilling we may be to admit the fact, it is nevertheless placed beyond the possibility of a doubt, that while every thing else has been perishing, the Bible has been making new and astonishing progress. Churches have been disorganized, but the Bible has been translated; thrones have fallen, but the Word of God has been stereotyped. And now instead of a learned Polyglott, in some dozen obsolete tongues, bound in morocco, and laid by on library shelves, we have versions in one hundred and fifty languages and dialects, open in cottages and palaces, and ready to the hands of as many nations of the earth. This is one of the results of the Reformation.

OSTRACISM.

This is the name of a singular institution that existed for some time among the Athenians. It is supposed to have been established by Cleisthenes about 410 years before Christ. Its object was to secure the banishment from the state of such persons as had from any cause whatever attained to what was conceived a dangerous ascendancy of influence. Hence it was not considered in the light of a punishment, or accounted a disgrace. It was virtually a declaration of superior wealth or superior influence, or even superior virtue, whose ascendancy was considered dangerous to the state. It was conducted as follows: On a day appointed for the purpose, when the Athenians were assembled, a part of the market place was railed in, having ten different approaches corresponding to the ten tribes of the people. The citizens of each tribe entered by one of these several approaches, and deposited in urns provided for the purpose within the railing, small shells or bits of earthen ware, marked with the name of the person whom they respectively thought it desirable to banish. When all the votes were deposited, the magistrates counted them. If there were less than 6,000 votes, the Ostracism was not considered valid. If valid, the person ostracised was obliged to leave Athens within ten days after the sentence and to stay in exile ten years. It is said that Aristides, who was ostracised for his uncommon virtues, voted for his own banishment.

ANECDOTE OF ARISTIDES.

[Aristides was born about 500 years before Christ. He lived and died in poverty, after having borne the highest offices of Athens, and possessed the most tempting opportunities to enrich himself of any man in Greece.]

When Aristides so remarkable for his inviolable attachment to justice, was tried by the people at Athens and condemned to banishment, by *Ostracism* a peasant who was unacquainted with the person of Aristides, applied to him to vote against Aristides. "Has he done you any wrong," said Aristides, "that you are for punishing him in this manner?" "No," replied the countryman; "I do not even know him; but I am tired and angry with hearing every one call him the JUST."

DR. FRANKLIN had some queer notions. For example, he thought that judges ought to be appointed by the lawyers, "for," added the shrewd old man, "in Scotland, where this practice prevails, they always select the ablest member of the profession in order to get rid of him and share his practice among themselves."

அறிவித்தல்.

சுஜாசசம் ஸ்ரீ. ஆடிமீ முகனையாக, சுஜாசசம். ஸ்ரீ. ஆனிமீ. ஈயந் தேதி வரைக்கும் யாழ்ப்பாண மும், வன்னிப்பற்றுச் சாராயங்கள் ஸ்ரீக்குத்தகையை மறுபடி இந்த மாதம் உரு. திகதியாகிய வியாழக்கிழமை யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் வலங்குறிவிக்கப்படுமீ. குத்தகைகாரன் தாஸ்தானே சாராயஞ் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டியதென்றித்தா லிவிக்கப்படுகுதி. யாழ்ப்பாணக்கச்சேரியில் சுஜாசசம். } ஏசுலதந்து ஏசுவறு. ஆ. வைகாசி மீ, யந்தி.

NOTICE.

The English and Tamil Dictionary advertised to be published in March, has been unexpectedly delayed. The work was out of Press, except the corrections, several weeks ago. It is confidently hoped it may be received and ready for subscribers by the middle of June or the 1st of July.

To Correspondents.

A. B. is declined; two communications from "N," one from "Y. Z;" one from நாகநாதன்; one from வினாசித்தம் received. We shall hope to find place for them hereafter. Juvenis Discipulus is unavoidably deferred.

CONTENTS.

	Page.		Page.
Beschi's Spiritual instruction	93	An expostulation with the heathen	
Christian Poetry	94	on their spending their money	
Pancha-Tantra-Katei	ib.	for vain ceremonies	99
A great Discovery	95, 100	Panchangam	ib.
To Educated Youth	96, 97	Poetry—As thy day so shall thy	
On the right of private judgment	96	strength be	100
State of Christianity at Batticaloe	ib.	Progress of the Bible	ib.
Summary of Eng. Intelligence	97	Ostracism	ib.
" Tamil Intelligence	98	Anecdote of Aristides	ib.